

Arrest

**nr. 164 284 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII**

**In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X
en X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 4 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 april 2014 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.06.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Ik wijs erop dat betreffende [A.E.] (R.R.:...) op 18.11.2013 al een beslissing zonder voorwerp werd genomen in mbt deze aanvraag.

[...]

en minderjarige kinderen:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.05.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [K.F.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 24.04.2014 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan [F.F.] te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN [K.F.] ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG”

1.3. Op 28 april 2014 wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“De mevrouw

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen ...0... .. dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 3.09.2012, betekend op 5.12.2012"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie op dat er geen verknochtheid bestaat tussen de twee bestreden beslissingen aangezien zij op een verschillende rechtsgrond zijn gebaseerd. Zij voert aan dat aangezien beide vorderingen niet samenhangen, alleen de belangrijkste of bij een gelijkwaardig belang de door verzoekster als eerste noemde vordering als regelmatig ingesteld worden beschouwd. Zij voert dan ook aan dat de vordering onontvankelijk is voor zover ze gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient evenwel op te merken dat aan verzoekster een attest van immatriculatie werd afgegeven op het ogenblik dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard op 23 mei 2013. Uit de gegevens van de zaak volgt duidelijk dat instructies werden gegeven om het attest van immatriculatie van verzoekster af te nemen nadat de eerste bestreden beslissing ongegrond werd verklaard. In uitvoering daarvan werd ook de tweede beslissing genomen, met name een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is wel degelijk samenhang tussen beide beslissingen aangezien uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het bevel pas werd afgegeven naar aanleiding van het ongegrond verklaren van de aanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat beide beslissingen werden genomen op 28 april 2014 door dezelfde ambtenaar, attaché T.S.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting, verklaart de raadsman van de verwerende partij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Ook gewezen op het feit dat een eventuele gegrondheid van het middel ten aanzien van eerste bestreden beslissing dan ook tot gevolg heeft dat verzoekster teruggeplaatst wordt in de administratieve situatie voorafgaand aan deze beslissing, met name dat zij een attest van immatriculatie had op dat ogenblik en dat de tweede bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, hier onbestaanbaar mee is, verklaart de advocaat van de verwerende partij daar niets aan toe te voegen te hebben. Het feit dat de eerste bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en daar dan ook naar verwijst, terwijl het bestreden bevel verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet, zoals overigens bepaald door artikel 8, sluit niet uit dat beide bestreden beslissingen ter gelegenheid van dezelfde gebeurtenissen werden genomen en niet los van elkaar kunnen gezien worden. De eerste bestreden beslissing vermeldt ook duidelijk: *"het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van voornoemd artikel negen ter in te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene deze af te voeren uit het vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf"*. Het is precies naar aanleiding van dit verlies van het verblijfsrecht dat werd vastgesteld dat verzoekster niet legaal in het land verblijft en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Het feit dat formeel - zoals overigens conform de wet - werd verwezen naar een andere bepaling, doet geen afbreuk aan het feit dat de beslissing werd genomen naar aanleiding van dezelfde gebeurtenis. Het bestreden bevel zou ook *in casu* niet kunnen genomen worden zonder eerst de verblijfsaanvraag ongegrond te verklaren. Een eventuele

vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft dan ook noodzakelijk tot gevolg dat de tweede bestreden beslissing mee vernietigd moet worden aangezien deze niet kon worden afgegeven zonder dat de eerste bestreden beslissing werd genomen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 73/14 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook van de zorgvuldigheidsplicht, de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak, evenals van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Zij licht het middel toe als volgt:

"1. Met betrekking tot de beschikbaarheid van de behandeling

Volgens de arts-adviseur is de aandoening behandelbaar in Kameroen. Hij baseert zich voor de beschikbaarheid van de nodige zorg op drie document, nl. uit de MedCOI-databank. Deze documenten uit de MedCOI-databank zijn opgesteld door een volstrekt anonieme bron.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behandelt een materie die ook wordt behandeld door artikel 15b van richtlijn 2004/83/EG. Met betrekking tot de COI die wordt vergaard door verwerende partij dienen dan ook een aantal principes gerespecteerd te worden. De bronnen mogen niet anoniem zijn, alle informatie die werd geraadpleegd dient vermeld te worden, indien sommige informatie niet werd gebruikt dient gemotiveerd te worden waarom niet, er dient vermeld te worden waarom een bron gecontacteerd werd, en waarom deze bron betrouwbaar is, er dient altijd naar meer dan één bron gezocht te worden...

De gemeenschappelijke EU-richtlijnen met betrekking tot het gebruik van COI verduidelijken: "It is also good practice to list not only the sources referred to in the report/query response but all (or the main) sources of information consulted during the research. However, in case no information was found, the main sources consulted should be mentioned. » en « Any source may provide information that can be relevant (to the asylum determination process). This means that no source should be excluded without further consideration." (European Union (ARGO project JLS/2005/ARGO/GC/03), Common EU Guidelines for Processing Country of Origin Information (COI), op cit , pp. 7 en 16).

De gemeenschappelijke EU richtlijnen stellen verder: "COI researchers should always try to find more than one source and different kinds of sources (e.g. governmental, media, international organizations, NGO's etc.) for each issue, preferably the original/primary sources in each case. It is important to search for as wide a range of sources as possible, which reflect differing opinions about the issue or event, as this will help to ensure a balanced report. Finding more than one source will give added weight to the information provided, particularly if it is of a sensitive or controversial nature, by showing that the opinion it is not restricted to one -possibly biased - source."

Uw Raad heeft bevestigd dat het gebruik van een enkele bron niet kan volstaat om de geloofwaardigheid van een feit in te schatten: " [...] le Conseil constate que la partie défenderesse ne s'appuie que sur une seule source, de surcroît anonyme, empêchant ce faisant le Conseil d'apprécier la fiabilité de l'information qu'elle relaye." (CCE, arrêt n°45.928 du 2 juillet 2010).

Er is geen enkele garantie aangaande de correctheid van de geboden informatie, noch over de bron ervan.

Het is zowel voor Uw Raad als voor verzoekende partij onmogelijk om de betrouwbaarheid van deze informatie na te gaan.

Het is niet duidelijk van welke persoon de informatie afkomstig is. Het is ook niet duidelijk wat de hoedanigheid van de persoon is die de informatie levert en daarenboven werd het document ook nog eens niet ondertekend.

Deze gang van zaken schendt de rechten van de verdediging en de tegensprekelijkheid. Het is onmogelijk voor zowel verzoekster als voor Uw Raad om de informatie op zijn inhoudelijke geldigheid en herkomst te controleren.

2. Met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen

Volgens de Raad van State is het noodzakelijk om ook rekening te houden met de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen (voor zover deze beschikbaar zijn natuurlijk) in het land van herkomst. De Raad van State oordeelde als volgt in dit verband:

“Les soins qui doivent être prodigués au resquérant peuvent l'être au XXX, pour autant que celui-ci, compte tenu de ce que ce pays ne dispose pas d'un système de sécurité sociale couvrant les soins de santé, dispose de ressources financières suffisantes.” (R.v.St. 18 maart 1998, nr. 72.594, RDE 2002 N° 119)

Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing slechts heel oppervlakkig in op de financiële toegankelijkheid van de nodige zorgen, en kan geenszins overtuigen.

2.1 Zo stelt verwerende partij het volgende omtrent de financiële toegankelijkheid: *“Sinds 2001 zijn er gezondheidsmutualiteiten in het land. In 2006 waren er 120 gezondheidsmutualiteiten”*.

Verwerende partij haalt deze informatie uit het rapport genaamd *“Profil en ressources humaines pour la santé du Cameroun”* van Maart 2009. Verwerende partij maakt zich echter schuldig aan een uiterst selectieve, intellectueel oneerlijke en zelfs foutieve lezing van dit rapport.

In het rapport staat immers het volgende te lezen (zie stuk 2, p. 28):

“En 2006, 120 mutuelles de santé couvrant 2.348 ménages ont été mises sur pied. De même, le gouvernement est en train de peaufiner l'approche nationale de l'assurance maladie.”

Dit vormt de enige vermelding over gezondheidsmutualiteiten in de bron waarnaar verwerende partij verwijst.

Verwerende partij liet (bewust?) een cruciale passage uit de zin die ze parafraseert in de bestreden beslissing. De 120 mutualiteiten komen immers slechts ten goede voor 2348 gezinnen, en dit in een land van 20 miljoen (20 000 000) inwoners.¹ Hieruit blijkt dat deze 120 mutualiteiten slechts een druppel op de hete plaat zijn, en geenszins de gehele bevolking kunnen bereiken.

Hier stopt de selectieve lezing van verwerende partij echter niet. Het rapport *“Profil en ressources humaines pour la santé du Cameroun”* stelt één zin verder dan de zin waarin men aangeeft dat 120 mutualiteiten 2348 gezinnen dekken, het volgende (zie stuk 2, p. 28) : <http://nl.wikipedia.org/wiki/Kameroen>

“De fortes disproportions demeurent cependant entre les différentes sources de financement. En effet, selon le DSRP, la contribution des ménages au financement de la santé continue d'augmenter, passant de 73% du financement global (173 milliards) en 1996 à 83%¹² de 409 milliards en 2001. Les soins de santé font essentiellement l'objet d'un paiement direct par les ménages. Les mécanismes de paiement anticipés restent embryonnaires ou inexistants (mutuelles de santé, assurance maladie, carte magnétique etc...)”

De bron die verwerende partij citeert in de bestreden beslissing, geeft zelf aan dat gezondheidsmutualiteiten en ziekteverzekeringen in Kameroen onbestaande zijn of zich in embryonale staat bevinden.

Hieruit blijkt dat verwerende partij één zin volledig uit de context heeft losgerukt en daarbovenop nog eens een cruciale passage uit deze ene zin heeft weggelaten, om daarna te poneren dat de gezondheidszorg toegankelijk is.

Deze werkwijze getuigt ofwel van een diepgaande incompetentie, ofwel van een manifeste intellectuele oneerlijkheid.

Afgezien van het voorgaande, haalt verwerende partij nog een bijkomende bron aan, namelijk het rapport *‘Mutualité, passage à l'Echelle et Extension de l'Assurance Maladie’* van het United States Agency International Development, waaruit ze het volgende citeert: *“De meeste gezondheidsmutualiteiten nemen de kosten van de primaire en secundaire gezondheidszorg ten laste (75 à 100 % van de kosten)”*.

Deze informatie doet geen afbreuk aan de hierboven geformuleerde kritiek. Uit het rapport van het United States Agency International Development blijkt immers niet dat de gezondheidsmutualiteiten een

groot aantal Kameroenezen begunstigen. De passage geeft enkel aan dat de begunstigden van de gezondheidsmutualiteiten kunnen rekenen op een dekking van 75 tot 100 procent van de kosten. Over het totale aantal begunstigden van de gezondheidsmutualiteiten valt geen informatie terug te vinden in dit rapport.

Verwerende partij plakt bijgevolg twee zinnen uit twee verschillende rapporten achter elkaar, waarbij uit 1 zin dan nog een uiterst belangrijke passage werd geknipt, om de illusie te wekken dat de gezondheidszorg in Kameroen toegankelijk is voor verzoekster.

Een gezaghebbende bron die verwerende partij zelf aanhaalt, ondergraaft echter zelf deze conclusie. De toegankelijkheid van de nodige zorgen is veel minder rooskleurig dan verwerende partij beweert. Het rapport 'Profil en ressources humaines pour la santé du Cameroun' geeft aan dat gezondheidsmutualiteiten en ziekteverzekeringen in Kameroen onbestaande zijn of zich in embryonale staat bevinden, en dat de gezinnen zelf moeten opdraaien voor de kosten. Verwerende partij houdt geen rekening met passages in een bron die ze nota bene zelf inroept, en die haar eigen conclusies fundamenteel tegenspreken. Deze handelswijze valt weinig zorgvuldig en objectief te noemen.

2.2. Ten tweede heeft verwerende partij op geen enkel moment onderzoek gedaan naar de continuïteit van de behandeling. Verzoekster dient elke dag haar medicijnen in te nemen. Verwerende partij liet het na om te onderzoeken of deze behandeling onmiddellijk na een terugkeer voortgezet kan worden, of dat er sprake zou zijn van een onderbreking in de behandeling. In dit laatste geval zou dit immers nefaste gevolgen hebben voor verzoeksters, en haar blootstellen aan een vernederende en onmenselijke behandeling. Verwerende partij rept met geen woord over de continuïteit van de behandeling, en ging dan ook onzorgvuldig te werk.

2.3. Ten derde haalt verwerende partij aan dat dat verzoekster geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd, waardoor ze kan werken en ze zelf kan instaan voor de kosten van de noodzakelijke hulp.

Ook dit vormt een bewering in het ijl. Verwerende partij heeft om te beginnen geen flauw idee van de werkelijke kosten die de dagelijkse cocktail aan medicijnen en de levenslange opvolging door specialisten met zich mee zal brengen. Daarbij komt nog dat uit het rapport "Profil en ressources humaines pour la santé du Cameroun" blijkt dat verzoekster zelf zal moeten instaan voor de kosten van deze behandeling.

Voorts legde verzoekster bij haar aanvraag tot medische regularisatie het rapport 'Returning to Cameroon. Country information' voor van het IOM, waarin het volgende staat: "Health care is very expensive. [...] It is quite difficult for individuals to register with an insurance company because it is relatively expensive."

Hoewel verwerende partij in het bezit was van deze informatie, hield ze er totaal geen rekening mee, hetgeen weinig zorgvuldig valt te noemen.

Tot slot houdt verwerende partij totaal geen rekening met verzoeksters' profiel als alleenstaande moeder die dient te zorgen voor drie jonge kinderen, en haar aandoening bij het bepalen van haar kansen op de arbeidsmarkt.

In het standaard medisch getuigschrift dd. 13/02/2014 van dr. [B.] dat zich in het administratief dossier bevindt, valt het volgende op te merken:

"Diagnose: [...] Cardiovasculaire aandoening laat gevolg van CVA. Permanente toestand van spasticiteit thv linker arm en been, waardoor patiënte niet meer in staat zal zijn om normaal te functioneren.

In de bijlage bij dit medisch getuigschrift staat de volgende conclusie te lezen:

"Uw patiënte vertoont duidelijke restletsels van een doorgemaakt CVA in de diepe hersenkern met parese van linkerarm en -been en vooral een storende athetotische en dystone houding van linkerhand en linkervoet, waardoor zowel de fijne als grove motoriek fel bemoeilijkt zijn."

Het getuigt van weinig realiteitszin om aan te nemen dat verzoekster, die zich in een permanente toestand van spasticiteit bevindt ter hoogte van haar linker arm en been, waardoor ze niet meer normaal kan functioneren en die een fel bemoeilijkte grove en fijne motoriek heeft, als alleenstaande moeder met

drie jonge kinderen haar toegang wel zal vinden tot de arbeidsmarkt in een straatarm land als Kameroen. Verwerende partij gaat hier dan ook veel te kort door de bocht.

Gezien het voorgaande kan men dus niet zomaar automatisch aannemen dat de nodige zorgen financieel beschikbaar zijn voor het gezin. Er werd door verwerende partij geen diepgaand onderzoek gevoerd, waardoor de conclusies in de bestreden beslissing dan ook voorbarig vallen te noemen.

2.4. Afgezien van de financiële toegankelijkheid van de nodige zorgen, moet ook de geografische toegankelijkheid onderzocht worden. Ook hier duikt een probleem op.

Verzoekster is geboren in Doukoula, Kameroen, en leefde heel haar leven in het nabijgelegen Yagoua. Deze steden liggen in het uiterste Noorden van Kameroen.

Uit de Med-COI documenten die verwerende partij inroept, blijkt dat de medische zorgen die verzoekster nodig heeft, enkel te verkrijgen zijn in Yaoundé, en in mindere mate in Douala.

Deze steden liggen echter aan de andere kant van het land.

Het is voor verzoekster onmogelijk om een effectieve behandeling te verkrijgen (in de hypothese dat deze behandeling toegankelijk is, quod non) vanuit de streek waar ze heel haar leven heeft doorgebracht. Daar zijn de nodige zorgen immers niet voorhanden.

Men kan langs de andere kant ook moeilijk verwachten dat verzoekster als ernstig zieke en alleenstaande moeder van drie kinderen zich vestigt in een stad waar ze niemand kent, en niet op een sociaal netwerk kan rekenen. Dit is gewoonweg niet haalbaar voor verzoekster.

Uit het voorgaande blijkt dat de nodige zorgen ook geografisch gezien niet toegankelijk zijn voor verzoekster. Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk door hiermee geen rekening te houden, en schond omwille van bovenstaande redenen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing in wezen inhoudelijk bekritiseert waar zij betoogt dat de gemachtigde niet beide risico's, zoals vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft onderzocht. Verzoekster meent dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten onrechte wordt beperkt tot de eerste hypothese van deze bepaling, met name personen die lijden aan een ziekte dat een onmiddellijk gevaar uitmaakt voor het leven, zonder dat werd onderzocht of de pathologie van verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

3.2.1. De bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 24 april 2014, dat tesamen met de bestreden beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht, en dat geacht wordt er deel van uit te maken. Het advies vermeldt als volgt :

"Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 40-jarige dame in 2010 een ischemisch CVA had waarvan ze deels recupereerde. Betrokkene heeft nog krachtverlies en spasticiteit t.h.v. de linker hand, parese t.h.v. het linker been en pijn dat gestild wordt met paracetamol. Betrokkene neemt een medicamenteuze behandeling en krijgt sessies bij de kinesist om verdere spasticiteit tegen te gaan.

Betrokkene is depressief waarvoor ze antidepressiva neemt. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen van de opvolging in Kameroen :

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het medisch dossier van de betrokkene) :

Informatie oafkomstig uit de MedCOI –databank :

- 1) Van lokale artsen die in het land vanherkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 06/06/2013 met het uniek kenmerknummer [...]
- 2) 2) van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 15/01/2014 met het uniek kenmerknummer [...]
- 3) 3) van lokale artsen die in het land vanherkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 06/08/2013 met het uniek kenmerknummer [...]

Betreffende de medische opvolging en behandeling van betrokkene, uit blijkt dat er in Kameroen pijnmedicatie is, bloedverdunnende middelen, antidepressiva en andere cardiovasculaire medicatie. De medicatie die betrokkene op dit ogenblik neemt kan dus worden verdergezet of gesubstitueerd met gelijkwaardige alternatieven. Uit blijkt dat er neurologen zijn en kinesisten. Verder blijkt uit dat depressies kunnen worden opgevolgd.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Kameroen :

Sinds 2001 zijn er gezondheidsmutualiteiten in het land. In 2006 waren er 120 gezondheidsmutualiteiten. De meeste gezondheidsmutualiteiten nemen de kosten van de primaire en secundaire gezondheidszorg ten laste (75) à 100% van de kosten). Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient bovendien verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit dat

3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de informatie uit de MedCOI databank, die werd aangewend in het medisch advies van de arts-adviseur, steunt op een anonieme bron, blijkt uit voetnoot nummer 1 van het medisch advies dat de informatie werd bekomen via de MedCOI-databank. Het betreft een project omtrent het uitwisselen van bestaande informatie, beste praktijkvoering en ontwikkelen van een gemeenschappelijke aanpak in het verzamelen en gebruik van medische "country of origin information", gebaseerd op een initiatief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst. Door op algemene wijze de betrouwbaarheid van het MedCOI project in twijfel te trekken, zonder daarbij ook effectief iets in te brengen tegen de inhoud van de informatie die uit de verslagen van de MedCOI-databank blijkt, toont verzoekster niet aan dat het medisch advies van de arts-adviseur gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens. Het loutere gegeven dat het MedCOI project contractueel samenwerkt met dokters die anoniem blijven, doet immers geen afbreuk aan de inhoud van de door dit project – dat zelf sterk gereguleerd is, en onder toezicht staat van het 'Europe Refugee Fund' – aangeleverde informatie. Bovendien is de informatie van het MedCOI project terug te vinden in het administratief dossier, zodat verzoekster de inhoud ervan wel degelijk kan verifiëren.

3.2.3. Met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen betoogt verzoekster dat het medisch advies de aangewende rapporten over Kameroen op een selectieve wijze leest. In het bijzonder voert zij aan dat het motief dat er recent gezondheidsmutualiteiten actief zijn in Kameroen, geenszins draagkrachtig is, aangezien hieruit geenszins blijkt dat verzoekster zal kunnen rekenen op de bijstand van zulk een mutualiteit. De activiteiten van deze mutualiteiten in Kameroen zijn immers nog uiterst beperkt.

Uit artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat naast het in het eerste lid vermelde risico, niet enkel de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst, maar ook de toegankelijkheid van deze behandeling moet worden onderzocht. Uit de lezing van het medisch advies blijkt dat niet de overwegingen met betrekking tot de recente aanwezigheid van gezondheidsmutualiteiten in Kameroen bepalend zijn voor het oordeel dat verzoekster toegang zal hebben tot medische zorgen in Kameroen, maar wel het motief dat verzoekster geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voorlegt en dat er geen elementen zijn in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Aldus wordt geoordeeld dat verzoekster zelf zal kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

3.2.4. De Raad wijst er echter op dat verzoekster nooit werd gevraagd formeel haar arbeidsongeschiktheid nogmaals te bewijzen. Nochtans blijkt uit de lezing van haar aanvraag d.d. 30 mei 2012 dat zij de verwerende partij gewezen heeft op het feit dat zij, omwille van haar medische aandoening, arbeidsongeschikt is. Zij attesteerde bij haar aanvraag immers parese (verlamming) van haar linkerarm en linkerbeen, wat in het medisch advies bovendien wordt erkend. De arts-adviseur kon dan ook niet zonder schending van deze stukken in het medisch advies stellen dat verzoekster geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegde noch elementen die erop wijzen dat zij geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Zo de verwerende partij van oordeel was dat verzoekster *in casu* niet op voldoende wijze haar arbeidsongeschiktheid had aangetoond, stond het haar vrij verzoekster uit te nodigen dit aanvullend gegeven te bewijzen. De motivering van het medisch advies is dan ook in strijd met de door verzoekster neergelegde stukken. Deze vaststelling tast eveneens de rechtsgeldigheid aan van de eerste bestreden beslissing, die geheel op dit advies gesteund is. Het middel is in die mate gegrond.

3.3. Onder 2.2. werd hoger reeds vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 april 2014, is afgeleverd in navolging van de eerste bestreden beslissing. Na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing bevindt verzoekster zich terug in de rechtstoestand zoals die was vóór het treffen van de eerste bestreden beslissing. Zij valt dan terug op een openstaande aanvraag om machtiging tot verblijf, die ontvankelijk werd bevonden. Deze omstandigheden staan er aan in de weg dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt genomen.

Aangezien de tweede bestreden beslissing, door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zijn enige en noodzakelijke rechtsgrond verliest en aangezien dit bevel werd getroffen in navolging van de eerste bestreden beslissing die met onderhavig arrest wordt vernietigd, dient het eveneens te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT